

Stane Bračko

Večne brazde

V prostorje naših ur drvi demón,
z nevidnim plugom ôrje meje skrite.
V nebo prisluhni: kot odmev je monoton.
Glej v svojo dalj: čez tvoje misli, v cilje zlite,
drvi in reže tam jih strah-demón.

V njegove brazde lije naša pot.
Zdaj prah dokončnosti v nas tiho pada...
že slutimo ga vsepovsod... povsod...
in strah nas je, ko naša zemska nada
zveni kot zvenk razbitih ilnatih posod.

Od gledanja so težke nam oči.
Preveč smo videli, še več bi zdaj hoteli,
še bi slutili radi kakor prejšnje dni.
V dnu brazde bomo v strahu onemeli:
čez nas bo rezal mejo duh moči...

Po nevihti

V ulice sili rumena svetloba
in se odbija od hišnih zidóv.
Človek ne more zakriti sledov:
zadaj ostaja molčeča tesnoba.

Vès z negotovostjo zrak je napolnjen,
v njem tiha slutnja razpeta visi.
Svôd je okrogel. Od vseh strani
bliža počasi se misel o koncu.

Zdaj, še ta hip, se bomo skloníli
in bóлно uprli v tlak mučen pogléd,
da nas bo Večni zalil vodomet,
ki smo pred njim nevedè vsi molíli...

V ulico sili rumena svetloba,
nam je težkó, ker še nočemo umreti.
Toda če nimamo kam več strmeti,
kaj se bojimo stopiti prek groba...?